

Tisdagar med Jennie

OMÄNSKLIG MÄNSKLIGHET - om konsten att ständigt gå vidare

I den fiktiva världen är de många, superhjältarna med styrkor och förmågor utöver det vanliga. Efter ett besök hos en kvinna på Södermalm blir jag övertygad om att de också i verkligheten existerar, människor vars förmågor att hantera livets öden och äventyr ibland övergår allt förstånd.

Annelie skulle kunna vara en helt vanlig kvinna. 52 år, lärare, många intressen. Bor i en vacker våning tillsammans med sin sambo och 16-åriga dotter. Möter mig med ett varmt leende. Men när vi slår oss ner i varsin fårskinnsfätölj och ”den vanliga kvinnan” över en kopp kaffe börjar berätta om sitt liv, blir jag alltmer fundersam över vad som är vanligt och normalt, vad som egentligen skiljer det mänskliga från det övermänskliga.

– Jag har haft ett mycket lyckligt liv!

Så inleder Annelie sitt livs historia, vilket kan tyckas smått bisarrt. Hela Annelies liv kan tyckas smått bisarrt. Mamma död vid elva års ålder. Pappa sträng, vän av aga. Tidigt splittrad från sin bror, utsparkad hemifrån vid 15 års ålder, tvingats hand om sin alkoholiserade låtsasmamma. Färdigutbildad och gift vid 22, förlorat sin far vid 24. Bott i Frankrike och Canada och USA, fött barn vid 27 års ålder, blivit bedragen av sin man och skiljd vid 31. Flyttat hem till Sverige igen, ensam med femåring, utan familj, bostad, jobb eller pengar. Träffat ny man, gift om sig, fött en till dotter. Varit nära att mista sin äldsta tös i sjukdom men sett henne tillfriskna. Jobbat, flyttat, byggt sitt drömhus. Tre månader senare nästan mist sitt nya hus i en brand. Exakt ett år senare nästan omkommit i en bilolycka tillsammans med sin man. Ytterligare ett år senare förlorat honom i en plötslig depression. Tappat hopp, återfunnit det, flyttat in till stan och börjat om på nytt. Igen.

Inga föräldrar, utsparkad, runtflyttad, bedragen, nära döden, lämnad ensam...Vad är det som hindrat dig från att inte bara ”ge upp” och falla in i destruktiva banor?

– Det vet jag faktiskt inte, men när det till exempel gäller alkohol och droger har jag alltid haft en inre spärr, säger Annelie lugnt, sipprar på sitt kaffe.

– Som barn hade jag min mormor i Malmö, hon var ett jättestort stöd. Men visst kände jag mig ofta ensam, det har jag alltid gjort fastän jag är väldigt social.

Men hur har du orkat? Att gå vidare efter en tragedi är en sak, men gång på gång?

– Periodvis har det känts obeskrivligt svårt, övermäktigt. Men som tur är har lycka ingen gräns, den har förmågan att återvända. Framförallt har människan en otrolig överlevnadsinstinkt, även om det är skillnad mellan att överleva och *leva*. Vi kan inte påverka det som händer i våra liv, men vi kan påverka hur vi reagerar på det som händer. Att *leva*, det tror jag är ett aktivt val.

Men hur gör man ett sådant val?

– Det handlar om att hitta sina egna inre styrkor, tro på att de finns där. Min största styrka är glädjen – att kunna skratta i sorgen till exempel, det är jätteviktigt. Och att alltid se en morgondag. Jag vet ju inte, det bästa i mitt liv kanske ännu inte har hänt.

Blir du inte trött på att alltid vara en ”stark person”?

– Jo, självklart, och ibland kan det vara irriterande för omgivningen. Men även om jag tål mycket, tål jag ju inte allt. Försöker någon ta ifrån mig min glädje känner jag mig genast hotad!

Håller du med om att ”det som inte dödar dig gör dig starkare”?

– Delvis, det är sant att motgångar föder styrkor och att tragedier kan hjälpa oss att se glädjeämnen i livet. Jag tror mycket på en slags naturlig strävan efter balans i livet.

När kaffekopparna tömts och vi avslutar intervjun är jag fortfarande fylld av en slags överklighetskänsla. Att tänka på fiktiva hjältar och superkrafter känns nära till hands. Men innan jag går säger Annelie något som blir det mänskliga supermantra jag bär med mig hem:

– Jag tror att alla människor som bestämmer sig för att vilja ändra på något *kan* göra det. Det går alltid att kämpa för saker!

Jennifer Bark